

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

• F R A M K R I S T M E N N F R A M •

67 ÅRGANG

23. JUNI 1955

A V I N N H O L D E T : NR.
AMERIKANSK KATOLSK AKSJON - ITALIÅ I EUROPA - 24
HEMMEG LIV. BOKANMELDSE - BLIKK PÅ TIDEN -
UNGDOMSFORBUNDETS GENERALFORSAMLING I BERGEN 25
- KLOKKEVIGSEL I LUNDEN KLOSTER - LITURGI OG
MUSIKK: FRA MUSIKK-KONGRESSEN I WIEN - KATOLSK
KVINNEKONGRESS I KØBENHAVN - NYTT FRA UTLANDET

NESTE NUMMER KOMMER 7. JULI 1955.

VÅRE KIRKER Gudstjenester på søn- og helligdager

OSLO

St. Olavs kirke, Akersv. 1.
Sokneprestkontoret, tlf. 41 41 61.
(Prestegrd. og Biskopen 42 52 87.)
Kl. 7: Stille messe.
Kl. 8.30: Fromesse m. preken.
Kl. 9.45: Low Mass. English Sermon.
Kl. 11: Høymesse m. preken.

St. Hallvards kirke, Urtegt. 29.
Soknepresten, tlf. 68 08 68.
Kl. 8: Fromesse.
Kl. 10.30: Høymesse m. preken.
Kl. 19: Aftenmesse.

St. Dominikus kirke, Neuberggt. 15.
Dominikanerne, tlf. 44 23 24.
Kl. 8.15: Fromesse.
Kl. 9.30: Stille messe m. fransk preken.
Kl. 11: Høymesse m. preken.

Grefsen kapell, Gladsveg 23.
Prestegården, tlf. 38 02 87.
Kl. 9.30: Høymesse.

Vår Frue Villars kapell,
Ullernchaussen 52, Smestad (Montebello).
Prestegården, tlf. 55 81 21.
Kl. 8.30: Høymesse.

Lunden kapell, Trondheimsv. 309.
Tlf. 37 78 68.
Kl. 8.15: Høymesse.

ARENDAL:

St. Fransiskus kirke, Tyholmen.
Soknepresten, tlf. 2209.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.45: Høymesse.

BERGEN:

St. Paul kirke, Christiesgt. 16.
Soknepresten, tlf. 15 410.
Kl. 8 og 9: Stille messe. Kl. 10.30: Høymesse.

DRAMMEN:

St. Laurentius kirke, Cappelensgt. 1.
Soknepresten, tlf. 2019.
Kl. 8.30: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

FREDRIKSTAD:

St. Birgitta kirke.
Soknepresten, tlf. 1438.
Kl. 8: Stille messe.
Kl. 10.30: Høymesse.

HALDEN:

St. Peter kirke, Kr. V.s pl. 1.
Soknepresten, tlf. 1168.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.45: Høymesse.

HAMAR:

St. Torfinn kirke, Torggt. 113.
Soknepresten, tlf. 23 751.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 11: Høymesse.

HAUGESUND:

St. Josef kirke, Haraldsgt. 21.
Soknepresten, tlf. 3195.
Kl. 8.30: Fromesse. Kl. 11: Høymesse.

HØNEFOSS:

St. Theresia kirke, Vesterntangen.
Soknepresten, tlf. 266.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

KRISTIANSAND S.:

St. Ansgar kirke, Kirkegt. 3.
Soknepresten, tlf. 4223.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

LILLESTRØM:

St. Magnus kapell, Halvdansgt. 5.
Kl. 8.30: Fromesse. Kl. 11.15: Høymesse.

PORSGRUNN:

Vor Frue kirke, Sverresgt.
Soknepresten, tlf. 50 793.
Kl. 7.45: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

STABEKK:

Jesu Hjerte kapell, Nyv. 17.
Soknepresten, tlf. 53 77 35.
Kl. 9.05: Fromesse. Kl. 10.45: Høymesse.

STAVANGER:

St. Svithun kirke, Dronningsgt. 8.
Soknepresten, tlf. 25 534.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

SYLLING:

St. Hallvard kapell.
Presteboligen, tlf. 9028.
Kl. 9.30: Høymesse.

TØNSBERG:

St. Olavs kapell, Sandefjordgt. 1.
Soknepresten, tlf. 12 238.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.45: Høymesse.

Liturgisk kalender:

SØNDAG 26. JUNI: 4. søndag etter Pinse. Ep. Rom. 8, 18—23. Ev. Luk. 5, 1—11. Mandag: I oktaven for Johannes Døperen. Tirsdag: Vigilien for Apostelhøvdningene, Peter og Paul. — Irene, bisk., mart. Onsdag: Peter og Paul, apostler. — Årsdagen for Biskopens utnevning til Oslo Bispedømme. Torsdag: Apostlen Pauls minnefest. Fredag: Frelserens dyrebare blod. Lørdag: Marias gjesting.

SØNDAG 3. JULI (5. søndag etter Pinse): Feiring av Apostelhøvdningens fest. Ep. Ap. gj. 12, 1—11. Ev. Matt. 16, 13—19. Mandag: Dag i oktaven. Tirsdag: Antonius Maria Zaccaria, bekj. Onsdag: Dag i oktaven. Torsdag: Kyrill og Methodius, biskoper, bekj. Fredag: Elisabeth, dronning, enke. Lørdag: Maria-lørdagsmesse.

SØNDAG 10. JULI: 6. søndag etter Pinse. Rom. 6, 3—11. Ev. Mark. 8, 1—9.

ST. OLAV

Redaksjon, ekspedisjon og forlag: Akersv. 5, Oslo. Telefon 42 37 43. Mandag og lørdag: Kl. 9—13, ellers 9—16.
Abonnementspris: Kr. 18.00 pr. år; for utlandet + porto kr. 2.40. Girokonto nr. 15986.
Abonnement tegnes i ekspedisjonen og på ethvert postkontor.
Annonser må være innsendt innen onsdag aften uken før utgivelsesdatoen (angitt på 1. omslagsside).

Ungdomsforbundets lotteri

Tandberg Sølvsuper 6, skap, mod. 4 med plateskiffer og båndopptager m. mikrofon, ekstra lydånd og skjøtebånd, alt komplett i ett skap:

Verdi kr. 2 253.50

Lodder a kr. 1.— i St. Olavs ekspedisjon.
Trekning senest 1. august.

R.I.P.

Min inderlig kjære mann

Grosserer

HARALD O. SOLBERG

døde fra meg i natt.

Oslo, 18. juni 1955.

Ingrid Straith Solberg.

STAVANGER

Alt for kirkegårder

TH. VAALAND, kirkegårdsforretning

Korsgt 46 - Stavanger

J. F. MARNBURG

Stavanger

TH. FORSELL

Malermester

Stavanger

STAVANGER

LIKKISTEFABRIKK

JACOB O. SKRETTING

Tlf. 20 433

OSLO

Jens J. Andersen
OSLO - CENTRALBORD 68 34 00
Beste leverandør av
KJØTT-FLESK-PØLSEVARER

Hva er underforsikring?

Hvis forsikringssummen er lavere enn verdien av Deres innbo risikerer De å ikke få full erstatning. La ikke dette hende Dem.

Gulli & Rokk

Assurance

Stortingsgt. 22

Sentralbord 33 44 00

OSLO

PERON I SIVIL

Mens Brasil, den største av de Syd-amerikanske statene, forbereder seg til den 36. eukaristiske kongress som om få uker skal ta imot hundretusener av katolske kristne fra nær sagt hele verden, har uværsskyene i de siste par måneder samlet seg over den indre fred som inntil da rådet i nabolandet Argentina, den neststørste forbundsstaten. Med øket bekymring og sorg har den katolske verdens øyne vært rettet mot Buenos Aires, der en diktatorisk regjerende president har gått til slag mot sitt lands kirke og sine medborgeres tro, åpenlyst drevet av den forblendede forestilling om å kunne styrke sin maktstilling gjennom en kirkeforfølgelse. Intet hadde han altså lært av det som har blitt så mange statsmenns politiske fallitt: å vende seg mot folkets religion, hensynsløst krenke dets dyrebareste verdier. Vel forsikret han freidig om sin fortsatte vedholden ved selve den katolske tro, men det skulle heretter stå til ham hva denne i praksis skulle få lov å være i det peronistiske rike. Det var m.a.o. blitt et spørsmål om forholdet mellom Kirken og Staten, og dette igjen, løst i Perons regi, måtte nødvendigvis bety at det ikke skulle være noe forhold i det hele tatt. Hans selvforhudelse var alt for år tilbake nådd slike høyder, at ikke lengden av alle Argentinas kirkespirer til sammen kunne nå opp til hans nesetipp. Og dette var den samme mannen som da han i 1946 svang seg opp til statsoverhode, med generalluen i hånden banket stille på sakristidøren. Den gang var det pavelige ensyklikaer han var ute etter — for å sette seg inn i dem og for å bruke dem i sin beiling til Kirkens gunst. Han løp Kirken og dens menn sønn på dørene, at det rent var ekkelt. Kirken har også sine former når det gjelder omgang med demagoger. De går kort og godt ut på at den helst ikke vil se dem. Den vet inderlig godt at det som i dag er en Kristi hjord, i morgen kan bli til hyrdeløst kveg i det politiske stemmekjøp, dersom den innlater seg på fortrolighet med tyran-spirer.

Mot sin sønn, Juan Peron, hadde Kirken i Argentina i førstningen ingen direkte anklager å føre. Men hadde den sine bange anelser? Den kunne ikke nekte ham å slå et slag for Kirkens sosiale lære og program. Spørsmålet var bare hvor langt hans oppriktighet gikk, eller rettere hans ambisjoner. Hvor langt kunne han drive det uten at folket var i tvil om at det var *hans*, folkevennen Juan Perons, hjerte som slo for den sosiale rettferdighet, og ikke kardinalenes, biskopenes, prestenes, ordenssøstrenes og de katolske sosialarbeideres ti-tusener hjerter? Det skulle dessverre ikke gå lenge før Kirken, fra å være skuten som trakk, pent fikk bli jollen på slep i den peronistiske navigering av sosialpolitikken. Men

flagget tok han med seg: Kristendommens sosialkrav skulle bli til peronistisk «Justicialismo». «Det Kirken hadde begrenset seg til å minne om det var peronismen i full gang med å realisere», het det nå. I utførelsen av denne «utfyllende gjerning» sto inntil sin død for noen år siden Evita Peron som peronismens valkyrie i mer enn en forstand. Med ærbødighet for døde: Hun gjorde sikkert sitt beste — som politisk kvinne. Hun hadde sosialt betraktet skjellig grunn til å dyrke sin Juan. Hennes ærgjerrighet var ikke mindre enn hennes partners, og han svang henne både høyt og luftig på sine mektige armer. Men den gjensidige dyrkelse var ikke nok, hele nasjonen måtte trekkes inn i den. Det fikk de til ved en sosial innsats fra Evitas side som var mer naiv enn rørende. Hun døde kl. 8.25 den 26. juli 1952, av anemi. Siden hin stund har alle offentlige ur i landet vist 8.25, for i det minutt gikk Evita Peron over i udødeligheten. For det som siden har skjedd omkring henne er hun like uskyldig som hun i sitt liv var det når det gjaldt Argentinas sosiale fremskritt. Klokkestopp, mausoleer og minnedager var ikke nok for en enkemann av Juan Perons format. Evitas navn måtte udødeliggjøres også på et høyere plan: hennes plass var blant helgenrekken! Perons ambisjoner, å bli en helgeninnes enkemann, var intet mindre enn diktatorens definitive skritt inn i stormannsvanviddet. Hva sa Kirken? Den sa ingenting. Den vendte som ventet var, det døde øret til. Evita Peron hadde i rikt monn fått sin lønn her på jorden, så den sak var jo ordnet.

Men hvem våger å si tyrannen imot? Eller tie for hans ønsker? Fra nå av utviklet Peron sin distansering fra Kirken til en distansering fra kristendommen i det hele tatt. Igjen var han freidig nok til å si at han i sitt hjerte var en troende katolikk, eller rettere — for sikkerhets skyld — genuin kristen. Det var Kirken med sitt svarte kleresi som var skyld i at hans regime ikke møtte den oppslutning som var nødvendig for å høste fruktene til «el Justicialismo». Peronismen var offeret, Kirken var angriperen!

Resten kjenner alle. Kirken fant å måtte lukke også sakristidøren for sin troløse sønn. Da det var blitt skjebnen til landets første mann, ble det også for meget for det argentinske folk som i sitt hjerte sverger dyrt til Kirken og dens hellighet. Så måtte revolten komme.

I dag er Juan Peron en herre i sivil. Og Evita er igjen blitt dødelig. Urene tikker videre, forhåpentlig mot et fritt og bedre Argentina.

IHK.

Amerikansk Katolsk Aksjon

I det engelske blad «The Tablet» har Robert Wilberforce skrevet en artikkel om «The National Catholic Welfare Conference», som er legfolkets organisasjon for Katolsk Aksjon i De forente stater. Vi gjen-gir de avsnitt av artikkelen som må antas å ta interesse for oss her i landet.

Det er en merkelig kontrast mellom anti-katolsk kritikk i det 19. og i det 20. århundre. I det 19. århundre var den mest alminnelige grunn at Kirken stilte seg likegyldig til menneskenes lodd her på jorden. Gjennom den victorianske litteratur går en slik kritikk. Tallrike turister og reisende fra England og Amerika som kom tilbake fra middelhavslan-dene, gratulerte seg selv med at forholdene var så forskjellige, og de var tilbøyelige til å la Kirken få skylden for alle sosiale mangler.

Når en tenker tilbake, mon ikke det sjokkerende de hadde sett gjaldt fattigdommen som var kommet frem for å varme seg i middelhavssolen og derfor var særlig synlig? Uten tvil var den mørke elendigheten i deres egne industribyer mindre i øyefallende. Hvorom altting er, i dag har pendelen svinget kraftig over til den andre siden. Kirken blir ikke lenger beskyldt for ikke å foreta seg noe. Tvert i mot, den er gjenstand for kraftige angrep fordi den deltar så aktivt i timelige saker. Da Kirken i De forente stater nettopp nå i særlig grad synes å være målet for slike angrep, er det heldig at The National Catholic Welfare Conference (Den nasjonale katolske velferdskonferanse) i Washington er i stand til å gi en oversikt over amerikansk Katolsk Aksjon. Det er dobbelt heldig, for selv om Katolsk Aksjon i Amerika sannsynligvis er mer og bedre organisert enn andre steder, gir den et bilde av Katolsk Aksjon i andre land også, og skulle kunne bidra til at den skrekk-kampanje som Kirkens fiender holder i gang, blir oppveiet. Det er å håpe at i det minste noen av dem som her er blitt ført på villspor, får lyst til å anstille nærmere undersøkelser. Dermed vil de nemlig oppdage at Katolsk Aksjon både i Amerika og andre steder er en av de mest virkningsfulle krefter i kampen for sosial rettferdighet og orden.

Tall som taler

La oss først, for å få emnet i perspektiv, si noen få ord om den katolske befolknings størrelse og historie i De forente stater. I det 18. århundre var katolikkene svært fåtallige. I tiden for den amerikanske revolusjon var de fremdeles, unntatt i Maryland, en fredløs gruppe og antallet var sannsynligvis omkring 25 000. I dag er det vanskelig å si det nøyaktige tall. The American Catholic Directory oppgir omkring 31 millioner, men da den har sine oppgaver fra sognekirkene, er nok det aktuelle antall større, bl. a. fordi befolkningen mange steder er lite fastboende. Av forholdet katolikker blant de amerikanske stridskrefter kan en slutte at tallet ligger nærmere 40 enn 30 millioner. Men selv den mest forsiktede vurdering fastslår at de utgjør det tallrikeste av alle religionssamfunn. I hvor høy grad kan en også f. eks. se av forholdet i New York City og

Brooklyn bispedømme alene, hvor de overgår antallet episkopale protestanter (det som svarer nærmest til den anglikanske kirke) i hele landet*.

En rekke ytelser kunne også regnes opp som viser at det ikke bare er kvantitativt at amerikanske katolikker gjør seg gjeldende. En kan nevne den forbausende økning i kall blant de unge til religiøse og kontemplative ordener. Det er et fenomen som ville overraske dem som har hatt oppmerksomheten rettet hovedsakelig på de overfladiske og flyktige sider ved amerikansk liv. Konversjonene kunne også nevnes. I løpet av de siste ti år er årlig ca. 100 000 mennesker blitt topptatt i Kirken, siste år 120 000. Selv om det er et relativt lite antall, viser den store mengde kirkesøkende at det åndelige liv er i sterk vekst innen alle områder av amerikansk samfunnsniv.

Helt til slutten av forrige århundre var den viktigste oppgaven for de katolske myndigheter å ta seg av strømmen av innvandrere. De mange raser og nasjonaliteter gjorde dette arbeide meget vanskelig. Først i begynnelsen av dette århundre ble menighetene og bispedømmene fast etablert, og nå fikk Kirken andre problemer å løse, men kunne også møte dem på et langt bredere grunnlag.

Det store vendepunkt

Så hendte noe som forandret hele historiens løp. Amerika ble innblandet i den annen verdenskrig, og i stedet for å fortsette en uavbrutt utvikling uavhengig av andre, ble landet en del av en verden som stadig og hurtig forandret seg. Dette vendepunkt i Amerikas historie fikk en langtvirkende innflytelse på Kirken der. Når en tenker på hvor splittet amerikanerne og ikke minst katolikkene sto med hensyn til krigen, så blir hierarkiets inspirerende appell om nasjonal enhet i 1917 et dokument av stor historisk betydning. Den konsoliderte de katolske grupper på en måte som bare tiden ellers ville ha maktet. Washington skjønnte med en gang hvor viktig dette var, og ga The National Catholic War Council (Det nasjonale katolske krigstidsråd) rett til å behandle alle katolske saker. Det var så effektivt som katolsk sentrum at i 1919 besluttet biskopene å la det fortsette sin virksomhet med å koordinere og organisere den katolske befolkning i De forente stater. Det var da særlig skolene og sosiale tiltak det skulle arbeide med. Fra War council gikk det over til å hete Welfare Council, og i 1922 Welfare Conference.

Slik er det da at den nåværende National Catholic Welfare Conference (NCWC) oppsto som en nødsforanstaltning under den første verdenskrig. Den kan dateres fra det avgjørende øyeblikk da landet begynte å klatre opover mot internasjonalt førerskap, og hvert skritt som siden er tatt på den veien

* En ny utgave av The American Catholic Directory utkommet i disse dager oppgir 32 575 702 katolikker, hvorav 32 403 332 bor i de 48 statene og 172 370 i Alaska og på Hawaii-øyene. Det er 927 708 flere enn foregående år, og 8 612 031 flere enn i 1945.

har medført et tilsvarende større og tyngre ansvar for Kirken. Pave Benedikt XV forutså hvor fjerntvirkende denne sammenblanding av Kirkens og De forente staters affærer ville bli for de katolske kristne. I et budskap til hierarkiet hvor han bifaller arbeidet til The Welfare Conference, heter det: «Den universelle Kirke ser hen til Amerika som en leder i katolske saker, og venter at dette landet står som et eksempel for andre nasjoner.»

En institusjon av internasjonal betydning

NCWC blir administrert av et styre som består av 10 erkebiskoper og biskoper. Disse velges hvert år på hierarkiets årsmøte. Biskopenes beslutninger har ikke lovs kraft, da The Conference skal fremme legfolkets deltagelse i hierarkiets bestrebelser. Med andre ord, det er sentrum for Katolsk Aksjon i De forente stater. Hver avdeling innen The Conference har en representant som er ansvarlig overfor hierarkiet, og hele organisasjonen står under oppsyn av en generalsekretær, for tiden mgr. Howard Carroll, som er leder for den administrative avdeling.

Siden 1919 da organisasjonen ble utformet, er det kommet til bare to nye avdelinger, «Catholic Action Study,» (studiet av Katolsk Aksjon) og «Youth,» (Ungdommen). Det viser hvor forutseende de biskoper var som planla den. At den driver et mangefarget og omfattende arbeide, kan sees av navnene på de forskjellige seksjoner; foruten de to ovennevnte omfatter The Conference opdragelse, sosialt arbeide, innvandring, familieliv, landbefolkningen, den kristne læres brorskap, industrielle forbindelser, internasjonale saker, (NCWC er en av de observasjonsgrupper som er godkjent av FN), lov, presse.

Det ville her føre for langt å beskrive det arbeide som utføres, men som et eksempel kan nevnes pressen. En meget godt utstyrt og spesialisert pressetjeneste byr den katolske presse de samme muligheter og fordeler som andre nyhetsbyråer gir den alminnelige presse. Fra en beskjeden begynnelse for 30 år siden har den vokset til en institusjon av stor internasjonal betydning, og den katolske presse stoler så meget på den at det er vanskelig å skjønne hvordan den noengang kan ha greidd seg uten. Gjennomsnittlig 60 000 ord nyhetsstoff om uken blir stilt til redaktørens disposisjon. Alt dette blir samlet av spesielle korrespondenter hele verden over. Dessuten sendes ut spesialartikler av kjente skribenter, og billedstoff som illustrerer katolske begivenheter rundt om i verden, blir besørget. Alle katolske blad og aviser i De forente stater og Canada mottar dette materiale, og «N.C. News Service» som denne pressetjenesten kalles, har abonnenter i 54 andre land. Landene i Latin-Amerika får stoffet på spansk og portugisisk.

Til slutt må noen ord sies om de legmannsorganisasjonene som er knyttet sammen gjennom «The National Council of Catholic Men», og «The National Council of Catholic Women», (katolske menns og katolske kvinners nasjonalråd), og omfatter over 9 000 organisasjoner. Et godt eksempel på hva som gjøres av de førstnevnte er radio- og televisjonsarbeidet. I samarbeide med de store nasjonale kringkastinger, blir det laget tre programmer: «Den katolske time», «Den kristne i aksjon» og «Troen i våre dager». Dertil kommer et ukentlig televisjonsprogram, «Tro-

Italia i Europa

Av André Arcet

De forente stater og Sovjetsamveldet, England, Tyskland, de asiatiske folkemassers fremtreden på verdensscenen — hvoriblant Formosa og Bangkok — forårsaker så å si daglig forskyvninger og nydannelser på den politiske horisont. Disse folk og stater spiller store og viktige roller, men er allikevel ikke alene om å «bevege» verden. Det gis også andre aktører, og om de ikke spiller så store roller, har de ikke desto mindre stor innflytelse på folkenes fremtid og utvikling.

Et land som Italia er igrunnen ikke så fremstormende av seg. De tradisjonelle forbindelsene med England er riktignok nylig blitt forsterket, og i det Europa som vi bør forsøke å skape, inntar det en meget betydelig plass.

Det faller neppe vanskelig å føle respekt for dette lands historie som når så langt bakover i tiden, og for dets plass på alle kunstens og åndens områder. Som nasjon betraktet er det ungt, og har bare iblant på ungdommelig vis vært fremfusende og ærgjerrig. Et karakteristisk trekk er folkets evne til lyrisk hengivelse og livsglede, egenskaper som — med urette — ofte får utlendinger til å smile litt nedlatende.

Mellom Frankrike og Italia har det alltid vært nært slektskap. På det politiske område ser en mange likhetspunkter, og det fransk-italienske vennskapet bør være et av de viktigste bindemidler i den europeiske blokk. En ville gjøre stor urett mot Italia hvis en ikke tilsto landet den betydningsfulle plass det virkelig fortjener. Solen får ta sin del av ansvaret for folkets tilbøyelighet til «dolce far niente»: å nyte tilværelsen uten å bestille noe. Italienerne selv synes at utlendingene overdriver dette synet, og det er da også sant at en ikke først og fremst må forestille seg dem som mandolinspillere. De utfører sannelig på mange områder et glimrende arbeid, som sikrer dem en plass i Europas økonomiske liv. Det er nok så at den konstante og utstrakte arbeidsløsheten svekker landet. Men en behøver ikke å ha reist meget for å vite at italienske lastebåter på Atlanterhavet er av fremste kvalitet, at deres Fiat-biler selges overalt, og at italienske motorkjøretøyer av alle slag suser av sted nær sagt overalt på landeveiene. I sydhellingen av Alpene har de nå ved å utnytte vannkraften sogar anlagt silke- og bomullsindustrier som frembringer varer av toppkvalitet. Og en kunne nevne stål og kull og meget annet.

Det er en kjensgjerning at Italia hittil har vist seg som et av foregangslandene innen de europeiske enhetsbestrebelsene. Grev Sforza arbeidet før fascismen oppsto på å utvide de internasjonale vennskapelige forbindelser, og han fortsatte med det til sin død. Og Alcide de Gasperi, som var stor både som politiker, menneske og kristen, vil forbli stående som en av fadderne til et Europa i stadig vekst.

ens grenser». Det anslås at disse programmene når frem til en av de største tilhører- og lytterskarer i Amerika. Katolske menns nasjonalråd sprer også opplysning om katolsk liv og lære gjennom artikler i den sekulære presse. Kvinnerådet som omfatter 7 millioner kvinner fordelt på forskjellige organisasjoner, øver en veldig innflytelse ved å skape bedre forståelse for Kirkens problemer og et mer aktivt samarbeide for å løse dem.

Hemmelig liv

ROLF JAKOBSEN utga til jul sin hittil fjerde diktsamling, «Hemmelig liv», som ble mottatt av presens kritikere med stor anerkjennelse. Denne diktsamling avspeiler nettopp det skifte i dikterisk form og følsomhet som nylig utløste tilløp til en modernist-debatt, — med Arnulf Øverland streng og sammenbitt under Welhavens fane på den ene siden og Claes Gill på den andre, med hendene fulle av engelsk, fransk og svensk lyrikk. Debatten skapte ikke meget klarhet, men den avdekket iallfall noen av de forestillinger om diktingens natur og oppgave som setter skille mellom vår tids lesere og mange dikteres formsprog. I stedet for å anmelde Jakobsens siste bok vil jeg her forsøke å peke på et av de trekk ved hans dikt som krever en omstilling hos den leser som forsøker å forstå.

Det dreier seg om et trekk ved bruken av bilder i moderne lyrikk. Når vi leser et dikt av det gode gamle slaget som vår formfølelse er knyttet til, da reiser bildebbruken ingen alvorlige problemer. Vi får de poetiske bildene gitt sammen med opplevelsen: vi føler og forstår på samme tid og kan vanskelig si om vi forstår bildet fordi poesien i det griper oss, eller om vi gripes av den poetiske tone i diktet fordi bildet så villig lukker seg opp. Det er et nært umiddelbart forhold mellom det poetiske bilde og den virkelighet det gjengir og som taler til vårt hjerte. «Kirkestille» sier Welhaven om Vestlandets svale, mørke daler. Det er et bilde som med en gang utløser følelser og setter oss i sympatisk kontakt med den natur han taler om.

Annerledes er det når vi i «Hemmelig liv» finner de følgende vers, inne i en avdeling dikt som er viet butikkene i kvartalet:

Isenkramhyllene er mennesketankens sakristier.

*Her troner de hellige kar,
de som former vårt liv. Kasserollene,
både de emaljerte og de som glimter
av grått stål.*

*Her finnes idéene uttenkt av de syv vise
for vår skyld. Hammeren til å banke dem inn
og tangen til å trekke dem ut igjen
samt sandpapir.*

Fyrverkeri tilvenstre og skytevåpen rett over gaten.

Det er vel i og for seg ikke så vanskelig å følge dikterens tanke. Vi aner hvor intim han føler menneskets tilknytning til kokekar av stål og emalje. Vi aner vel også hva det siktes til i strofen som bærer mot sandpapir, — det som brukes å pusse sårflatene bort når tidens dominerende idéer er hamret inn i oss og atter trukket ut med tang. Og *fyrverkeri* og *skytevåpen* tilknyttet sakristiet for vår materialistiske kultus, det er i seg selv en suggestiv idé.

Men mange vil si at bevares, tankegangen kan være bra nok, men disse bildene er selv like kjølige som emaljerte kasseroller. De løser seg ikke opp i sinnsbevegelse og formidler ikke enkelt og selvfølgelig en kontakt med noe vi erfarer som virkelig, som eksisterende, reelt, på samme måte som Welhavens daler er reelle. Her er det da noen som skiller lag og sier: denne intellektuelle kjølighet kan også jeg fornemme, men bare

når jeg står i et uriktig forhold til bildene som brukes. Hvorledes er så det «riktige» forhold? Det er ikke lett å gi et forståelig svar. Men la meg allikevel ved en sammenligning forsøke å peke på arten av den omstilling som må til.

Når vi leser i Salomons Høysang: «Som en lilje mellom torner er min venninne blant pikene», så reiser ikke det vanskeligheter for vår vanlige oppfatning av bilder. Det gjør heller ikke den «hemmelighetsfulle rose» i det lauretanske litani. Men noe annerledes er det med Høysangens ord (og deres gjenklang i litaniet): «Som Davids tårn er din hals . . . Din hals er som elfenbens-tårnet . . .» Og hva skal vi si når det videre heter: «Din nese er som Libanons tårn . . . Ditt hår som en flokk gjeter som strømmer fra Gilead»? Eller «hus av gull» og «paktens ark» i litaniet?

Disse bilder krever en viss lydhør aktivitet av vår egen tanke hvis virkningen ikke skal bli komisk eller ganske enkelt utebli. Bildene smelter ikke sammen med sin gjenstand, men stiller seg snarere imellom oss og den virkelighet, den person, som mediteres. Vi må selv sørge for både at personen i åndelig forstand blir nærværende bak bildet og at bildet selv (hus av gull, paktens ark) skaller av de overflødige trekk. Men da kan det også ved bildets mellomkomst oppstå en kontakt mellom oss og emnet som ikke er rent tilfeldig og subjektiv, selv om bildet ikke er like blidt uimotståelig som de poetiske bilder i tradisjonell lyrikk, og selv om det kan flimre for vårt indre syn.

For den som stiller seg velvillig åpen men hjelpeløs til moderne lyrikeres formsprog men som har tilknytning til bibelske lignelser og den åndsaktivitet som et litani fordrer, er det kanskje bare et lite skritt å gjøre i forståelsen. Overført til et annet livsplan tror jeg den pause dikteren har villet ha før «sakristier» i det diktet vi leste, nettopp gir rom for en aktivitet fra leserens side hvori han hjelper en åndelig resonansbund å bli til — og ikke bare lytter etter en resonans som diktet automatisk skulle utløse. Og ellers er diktet i mangt og meget preget av den sprangvise, overraskende og også noe fragmentariske opplevelse som er typisk for meget moderne lyrikk i dens arbeid på å sprengte de opplevelsesformer som er blitt så selvfølgelig at de i virkeligheten utøver et ubevisst trykk over sinnene.

Det sier seg selv at ikke alle moderne dikt er i stand til å honorere en slik lydhør holdning hos leserne. Godt og dårlig er blandet sammen, her som over alt. Overfor Rolf Jakobsens siste diktsamling vil imidlertid en virkelig tilegnelse gi mange fold igjen. Som flere ganger tidligere viser denne lyrikeren en merkelig evne til å utvinne poesi av de mange trivielle ting som omgir mennesket uten at vi ser dem eller blir dem var. Men nå går hans følsomhet i høyere grad enn tidligere mot det som kan redde vårt hjerte ut av maskinkulturens favn, — den han kjenner bedre og har enn mindre forblindet angst for enn de fleste. Rolf Jakobsen er den moderne tids dikter, men han vet meget vel å skjelve mellom liv og død i den ytre sivilisasjon.

*

*Jeg tror på de mørke kirkene,
de som ennå står som tjærebål i skogene
. . .*

*De sotsvarte tårnene tror jeg på, de som lukter av
solbrannen*

*

BLIKK på TIDEN

erfart at blant verdens mektige kunne bare den som var av god slekt regne med noen grad av rettferdighet. I kirken ble også den ætteløse mottatt. Derfor tror jeg at kirken ble oppfattet som den svakes beskytter, som selve folkets vern, i meget høy grad.»

■ Professor Einar Molland har vært på studiereise i Frankrike, og gir i «Norsk Kirkeblad» (11, 1955) noen spredte «Inntrykk fra katolsk gudstjenesteliv». Særlig opptatt er han av de liturgiske og paraliturgiske eksperimentene han har vært vitne til i kirken Saint-Severin i Paris. Ved sin beliggenhet midt i Latinerkvarteret er den ikke minst kommet til å bli studentenes kirke, med en svært ungdommelig «menighet», og her hvor tradisjonene således er mindre sakrosancte, er gudstjenestens form blitt radikalt fornyet. Det dreier seg forresten, som ved alle livsfremmende «revolusjoner» om en tilbakegang fra en nyere til en eldre og dypere tradisjon: Igrunnen er det den kristne ur-menighetens kultus som er forbilledet.

Professor Molland gir oss ofte inntrykk av å skrive om katolisismen med vilje til samvittighetsfull informasjon (om ikke med sympati). Men av og til svikter hans innsikt ettertrykkelig: Her taler han om «de meget sjeldne gudstjenester med menighetskommunion» som et typisk katolsk fenomen. Det forekommer oss fullstendig bakvendt. Forholdet er jo, både ute i verden og her hjemme, at der *hver søndag* er minst én, oftest flere kommunionsmesser med en meget høy prosentvis søkning til alterbordet. Og mange katolikker går til alters også hverdager, en eller flere ganger i ukens løp. Selv i vårt beskjedne miljø, og *a fortiori* i det katolske utland, er de tidlige, stille hverdagsmesser også kommunionsmesser.

Professorens merkelige påstand føder en mistanke i vår sjel: At han står sent opp om morgenen!

■ Håkon Stenstadvold er en mann som, enten han taler eller skriver (han gjør begge deler fortreffelig), vanligvis har vesentlige ting på hjertet. Få kunstnere forstår å slå så mange broer over fra sitt speciale til åndslivet i sin alminnelighet. Nylig holdt han et kåseri i kringkastingen hvor han blant annet tilla den kristne offervilje reisingen av katedralene i middelalderen. Det skulle han ikke ha gjort, mener en innsender i «Programbladet» (24, 1955), som vet bedre: Middelalderkatedralene er et resultat av «kirkelig pengeutpresning» — «Kirkens tjenestemenn besøkte de døende, og fikk dem til å gi gaver til kirken, for å unngå pinslene etter døden».

Stenstadvold imøtegår med et engleligt tålmod denne høyst enkle oppfatning av hvordan noe slikt som katedraler blir til, ved å peke på hvordan alt menneskelig er oppblandet med ufullkommenhet. Men det rokker ikke ved dette dypereleggende at den Kirke som skapte disse byggene til Guds ære sto for et syn som også ydet mennesket ære som Guds skapning, og det imot denne verdens mektige:

«Så vidt jeg kan se krevde kirken at også denne verdens store skulle innordne seg under det den mente var Guds lov. Den krevde bøter og avlat av store som av små. Jeg tror dette virket overmåte sterkt på den alminnelige mann. Han hadde

*Det er godt det finnes tommer enda i verden
og velteplasser nok
enda.*

*For det er en stor fred i tømmeret
og et stort lys i det
som kan skinne langt inn i kveldene
om sommeren . . .*

Daniel Haakonsen.

■ I en særdeles avslørende reportasje som det fortjener anerkjennelse for, tar «Morgenbladet» (10.6.1955) fatt i et smussorgan, «Verden Rundt» som ukentlig, i et opplag av 87 000 (foruten parallellutgaver i Danmark, Sverige og Finland), uten hemninger appellerer til de laveste og sletteste instinkter. Under titelen «Kriminalseksuell spekulasjon i ly av trykkefriheten» gir «Morgenbladet» en rekke eksempler på denne anløpne trykksakens stoff og overskrifter som taler sitt tydelige språk: dette er kloakken.

Reageres der mot dette? Ja — men ikke nok. Den norske presses yrkesorganisasjoner har, ihvertfall hittil, demonstrert sin gode standard og renslighetssans ved å nekte spekulantene både kollektivt og individuelt medlemskap. Og i ovennevnte reportasje tales der ikke bare prisverdig tydelig og med navns nevnelese om hvem som står for denne spesielle form for foretaksomhet. Der påtales også at navn som burde være for gode til å forekomme i så slett selskap gir bladet vind i seilene:

«Dessverre har ukebladet «Verden Rundt» kunnet støtte opp om sine ansøkninger (om medlemskap) ved å henvise til en rekke åndsarbeidere som bidragsydere i bladet. Disse skribenters bidrag står selvfølgelig i skyggen av det hardkokte kriminal-seksuelle stoff som jo er *salgsvaren*. Slik er det også i de ofte forekommende tilfelle hvor de norske forfattere strekker seg for å imøtekomme «Verden Rundt»s tone. Det er *navnene* «Verden Rundt» har kjøpt. Listen toppes av Ingeborg Refling Hagen og Victor Borg, som dessuten har funnet det opportunt å støtte bladet med en fast legespalte midt oppe i «reportasjene» om morderes partering av kvinnelik.

Andre bidragsyttere som har latt sitt navn bruke som brekkstang for dette organ, er Ulf Gleditsch, Nils Brantzæg og Margaret Gulbrandsen som presenteres i spaltene som formann i Yrkeskvinnens Klubb.

Skal man si at de ikke vet hva de gjør, disse kulturpersonligheter? Vi har gått gjennom siste årgang av ukebladet «Verden Rundt» som etter sigende skal ha blitt mindre anstøtelig med årene . . . Men vi må forsikre at vi i denne kloakk av et blad kan fiske opp så meget giftig, destruktivt, sadistisk stoff vi vil.»

Vi tror ikke på transsynt moralisme og bigotte sensurlover. Vi er heller ikke snare til å røre ved trykkefriheten. Men vi mener at et samfunn som tolererer en så innlysende forpestende og nedbrytende virksomhet, og det endatil som erhverv, svikter i opprørende grad sitt ansvar. Det er forbudt å kaste søppel på offentlig plass. Gjelder det ikke også åndslivet?

■ Man må vite å feie for egen dør. Og vi vender så ofte blåblyanten mot andre at vi også i all redelighets navn må gi oss selv streker i margin når vi har tatt feil. Altså: Her gjelder det en artikkel i — «St. Olav» (22—23, 1955), under titelen «Bannstråler og virkelighet». Bortsett fra at vi synes uttrykket «bannstråle» er en unødvendig høydramatisk omskrivning av det nøkternt kanonisk-disiplinære begrep eks-kommunikasjon, er vi kommet i skade for å sitere en ikke-katolsk kollega, det amerikanske bladet «See», uten å være tilstrekkelig våkne for hva som egentlig ble sagt. Å antyde en direkte årsakssammenheng mellom det faktum at Kirken, i sin gode rett, utelukker troens fiender fra troens sakramentale fellesskap, og det faktum at mange av disse fiender finner en tragisk skjebne og et blodig endeligt, er ikke bare en direkte misforståelse av ekskommunikasjonens vesen og hensikt, men er i utfordrende motsetning til den kristne neste-kjærlighet. Det tilkommer ikke Kirken å føre dom og død over dem som står Gud imot, og midler som kunne forutsettes å innebære direkte en slik konsekvens ville *ipso facto* være umulige i Kirkens hender. Det bør ikke minst understrekes

Ungdomsforbundets generalforsamling i Bergen

Fra turen til
Lyse Kloster.

Sett på strøket:
Helge Müller,
Berit Barra
Andersen og
Hans Taxt fra
Oslo.

Kosestund på
Gamle Bergen:
Emily Holm og
Lise Refsum,
Bergen; Sigrid
Gundersen, Sta-
vanger, og
Sigurd Joys,
Bergen.

Fra omvisnin-
gen i Gamle
Bergen.

Samvær ute i det fri inngår alltid i programmet ved generalforsamlingen.

Ungdommelig optimisme og pågangsmot i forening med utholdenhet i planmessig oppbygningsarbeide preget i år som tidligere Ungdomsforbundets generalforsamling, som i Pinsehelgen for annen gang siden stiftelsen i 1947 ble holdt i Bergen. Deltagerantallet var riktignok ikke så stort som for to år siden i Porsgrunn. Reisen over fjellet er lang og kostbar, så det er ikke å vente at alle lag og grupper på Øst- og Sørlandet kan make den representasjon de ellers gjerne ville ha hatt. Fra Oslo møtte forbundsstyret, som i siste to-årsperioden har vært: *Kjell Ruyter*, formann; *Helge Müller*, nestform.; *Berit Barra Andersen* og *Solveig Lauvstad*, sekretærer i hver sin periode; *Hans Taxt*, kasserer. O.K.U. møtte ved formannen *Knut M. Larssen*, *Marguerite Gaspard*, *Gerd Thielemann*, *Oddbjørn Knudsen* og *Bjørn Moen*.

i disse dager da tendensiøse pressemeldinger om det som skjer i Argentina blander håpløst sammen det kirkerettslige og det politiske.

«Revolusjonen eter sine egne barn» sier et gammelt ord. Det er den trist og avskyende bakgrunn for den uhyggelige liste over ungarske kommunistiske politikere som er henrettet eller forfulgt. Kirkens hensikt med sine barn er — også gjennom ekskommunikasjonens strenge og advarende forholdsregel — ene og alene at de skal besinne seg på «det ene fornødne» og bevare — eller gjenfinne — kjærlighetens fellesskap med Gud og menneske.

Fr. Candidus.

Dertil kom *Marili* og *Torfinn Juell*, sistnevnte forbundets formann i to perioder. Speiderne var representert ved *Olaug Linnerud*, *Lillestrøm*, og *Karl Bruce*, Oslo; St. Olavs Forbund ved *Martha Ellingsen*, Oslo. Delegerete var videre: *Ragnar Plünnecke*, *Fredrikstad*; *Solfried Rosendorf* og *Sigrid Gundersen*, *Stavanger*, og fra vertskapet, *Bergens katolske ungdomslag*: *Lise Refsum*, *Kjell Warberg*, *Emely Holm*, *Karl Kvadsheim* og *John Joys*. Til disse kom en rekke øvrige medlemmer av Bergens-laget.

To-dagersprogrammet ble innledet med høymesse i St. Pauls kirke, der ungdomspresten, pastor *Ivar Hansteen Knudsen*, forrettet og preket, assistert av sogneprest dr. *Gorissen* og pastor *André Haeck*.

Selve generalforsamlingen ble holdt i et leiet lokale i Kirkens nærhet. Den ble åpnet av formannen, *Kjell Ruyter*, og etterat hilsener var blitt frembragt, bl. a. fra Hs. Høyærv. biskopen, ble *Torfinn Juell* valgt til dirigent.

En av de poster i beretningen som samlet særlig interesse var ungdomsbladet «*Ignis*», som utgis av forbundet. Bladet går nå i sin 10. årgang og har hatt uvurderlig betydning for realiseringen av forbundets idé: å nå frem til hver enkelt norsk katolsk ungdom som et kontaktskapende organ mellom Kirken og ungdommen. Det har vært et krevende foretagende, både redaksjonelt og økonomisk. Trass i de økende vanskeligheter var det imidlertid enstemmighet om å opprettholde utgivelsen av bladet i den form økonomien vil tillate det. Det ble vedtatt at redaksjonen vil bli overflyttet til Bergen med *Emily Holm* som ny redaktør etter *Helge Müllers* fremragende ytelse som redaktør gjennom en årrekke.

Det er meget som taler for at ungdommen kan yte en effektiv innsats når det gjelder *distribusjon av katolske opplysningsskrifter* uten at den behøver å gripe konkurrerende inn i f. eks. St. Olavs Forbunds arbeide. Ungdomslaget i *Stavanger* har her vist veien. Ungdommen er etter sin virkestrang formelig på jakt etter konkrete arbeidsoppgaver, og måten *Stavanger-laget* har utført distribusjonsoppgaven på er høyst stimulerende. Når ungdom kommer sammen, vil de gjerne også ha noe praktisk å samles om, men dette forutsetter igjen en økonomisk bakgrunn.

Det kom frem at Forbundet hadde hatt begrenset hell med sin tidligere appell om frimerkeinnsamling til støtte for lagenes økonomi. Derimot går, etter den oversikt Forbundsstyret hittil har, det pågående lotteri helt etter for-

Fra Lyse Kloster:

I venstre felt det vakre søylepartiet som står igjen fra Cisterciensermunkenes kloster.

I midtre felt smiler Ungdomsforbundets formann glad og tilfreds.

I høyre felt lytter deltagerne til lektor *Charles Joys's* orientering om klosterets historie.

Klokkevigsel i Lunden Kloster

ventningene og vil sikkert gi overskudd til å dekke utgiftene fra Ungdomslederskolen på Utøya siste sommer. Ungdomsforbundet er jo i den stilling at det ikke har noen fast årlig inntekt utover den lave kontingenten fra lagene. Velvillig støtte i knipetak har visselig ikke manglet, men det synes ennå langt frem til at Forbundet kan gå til et tilfredsstillende arbeidsprogram på et tilsvarende trygt budsjett. Så blir det foreløpig å sette tæring etter næring med en nøktern innstilling til oppgavene.

Foruten utgivelsen av ungdomsbladet er den årlige internordiske *lederskole*, eller rettere sommerskole, Forbundets viktigste aktivum. Avviklingen av skolen i fjor, for første gang på norsk grunn, har overalt møtt sympati. Sommerskolen vil fremforalt vise retningen ungdomsarbeidet bør følge, dets hvorfor og hvordan. Det har derfor vært oppmuntrende for generalforsamlingen å vite at sogneprester anser representasjonen her for vel anbragte midler.

Ungdomsforbundet er tilsluttet Det internasjonale katolske ungdomsbyrå i Rom. Nylig har man også gjennom pastor A. Haeck, Bergen, trådt i forbindelse med den verdensomfattende ungdomsbevegelse som er skapt og fremdeles ledes av den kjente belgiske Mgr. Cardijn, og alt tyder på at kontakten her vil bety en god støtte for arbeidet her hos oss.

Under drøftingen av arbeidsprogrammet for den kommende toårsperiode var generalforsamlingen enig om å følge forbundets hittidige opplegg: festne det bestående, og samtidig tilrettelegge nye framstøt til iverksettelse når vilkårene er til stede.

Ved valgene på generalforsamlingens annen dag ble Kjell R u y t e r enstemmig gjenvalgt til formann. Styrets sammensetning ble for øvrig: Solveig Lauvstad, v.form.; Helge Müller, sekr.; Hans Taxt og Gerd Thielemann styremedlemmer, med Berit Barra Andersen og Gurli Høeg som suppleanter. Revisor er fortsatt André Bongard med Finn Barra som suppl. Valgkomité: Knut M. Larssen, Olaug Linnerud, Berit Müller og Hedvig Capron Berg.

Under stor oppslutning ble telegrammer sendt til Hs. Høyærv. biskopen og Mgr. Cardijn.

Det sier seg selv at det herlige været begge dager satte sitt preg på stemningen. Pinsedagsaften dro deltagerne til Gamle Bergen der det var arrangert med omvisning. 2. Pinsedag gikk turen til Lyse Klosters ruiner, der lektor Charles Joys i et inspirert foredrag levendegjorde det liv som middelalderens cistersiensere på Lyse hadde tilbragt i bønn og arbeid. Ved Fantoft fant avslutningsmiddagen sted, der gleden munnet ut i en varm takk til vertskapet: Bergens Katolske Ungdomslag, sogneprest Gorissen, pastor Haeck og — selvfølgelig — St. Franciskussøstrene.

ihk.

På vår kirkeliste på annen omslagsside har også *Lunden kapell*, Trondheimsveien 309, figurert de siste par år og har vært å finne under stedsområdet Oslo. Tar man Grorudbussen til Økern stasjon noe ovenfor Bjerkebanen og tar en krumvei nedover dalsenkningen, er man snart ved den eiendommen som hittil har vært kjent som Lunden Gård, men som etter hvert er blitt til Lunden Kloster. Vi sier med vilje *etter hvert*, for her har en institusjon blitt dyrket frem som en plante, som man ikke var så sikker på ville finne det jordsmonn og det klima som trengtes for dens trivsel og vekst. Men kom ikke til Lunden og spør om slikt i dag! Her er nå ti Dominikanerinner samlet i kontemplativt klosterliv, lykkelige over her i høye nord å ha funnet så god grobunn for sitt «Ora et labora» — bønn og arbeide. Vi skal senere komme tilbake til foretagendet i en særlig artikkel. Her skal bare nevnes at det første kontemplative kloster i vårt land i nyere tid øver sin stille gjerning fulgt av levende interesse og sympati fra en stadig voksende venneskare. Og fremtidsperspektivene tegner seg lyse, må en vel si.

Torslag 16. juni fant en enkel, men vakker høytidelighet sted i klostret. Fra ordenens hjemland, Frankrike, hadde søstrene mottatt i gave en klokke, som heretter skulle la sin stemme høre som en Herrens røst i den klosterlige døgnrytme — altså en riktig klosterklokke. Til høytideligheten den vakre sommeraften var det lille «kapellet for folket» helt overfylt da Hs. Høyærv. biskopen innledet seremoniellet, assistert av dominikanerpater Th. Norheim og sin sekretær. Til stede var bl. a. også pater Lutz, som gledeligvis har kommet seg så godt etter sin alvorlige sykdom. Ved vigselen holdt Hans Høyærværdighet en preken om klokkenes egen preken til menneskene gjennom den rike symbolikk de representerer. Vi resymerer her hovedtankene i talen:

Før Reformasjonen ringte klokkene fra mange klostre rundt omkring i Norges land og kalte munk og nonne til bønn og arbeid og fortalte folket at her levde mennesker som hadde viet sitt liv og sin tid til Gud og virkeliggjorde sin gjerning under mottoet: Be og arbeid!

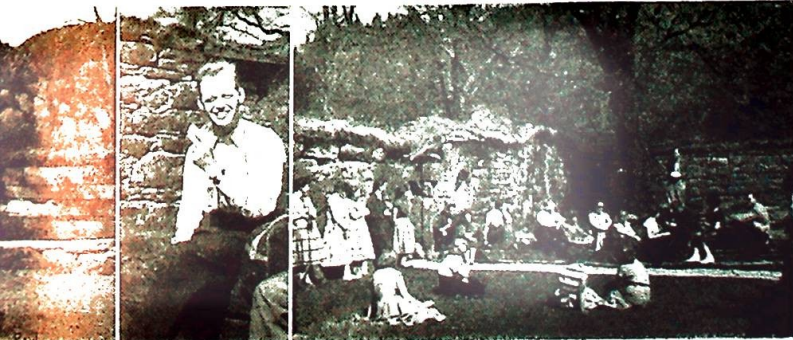
Så forstummet disse klokkene og var tause i flere hundre år. Her på dette hellige sted er nå grunnstenen lagt til en ny æra fra klosterlivet, og fra nå av vil også en klokke minne om det gamle motto: Be og arbeid!

Klokkene har spilt og spiller en stor rolle i de kristnes liv, i Kirkens liv, i samfunnets liv.

I de kristnes liv: Klokkene er liksom stemmen fra det hinsidige som bringer alvorlige evighetstanker inn i vårt flyktige jordeliv. De er Guds herolde som forkynner at vi er her på jorden for å tjene Gud og forherlige ham. De er som en manende samvittighet om det ene nødvendige: vår sjels frelse.

I Kirkens liv: Gjennom klokkene, som er så å si den stridende Kirkes basuner, kaller Kirken på menneskene, kaller dem tre ganger om dagen til å tenke på Guds glade budskap (Angelusbønnen), kaller til gudstjeneste, til dåp, til kommunion, til brudevigsel. Og de forkynner også: Kom til meg alle dere som sørger over de døde og ledsager dem til graven. Og ekkoet toner i de levendes øren: Herre gi ham, henne, den evige hvile . . .

I samfunnets liv: I nasjonal glede og nasjonal sorg bærer klokkene budskapet ut over landet og forener alle borgere i den felles glede og sorg. Intet er mer samlende enn klangen og ljomen fra de tusen klokker.

Liturgi og Musikk

Wien-kongressens ønsker for kirkemusikken

Det arbeid som ble utført av de forskjellige seksjoner under den annen internasjonale kongress for katolsk kirkemusikk i Wien i oktober i fjor er blitt samordnet etterpå, og har bl. a. fått formen av følgende ønsker:

1. At den hellige Pave Pius X må bli erklært som beskytter av kirkemusikken sammen med Sankt Gregor den store og Sankta Cecilia.

2. At de orientalske kirkers sang og liturgi må bli gjenstand for mer inngående studier enn før av de kompetente kirkelige institusjoner, og at man i rammen av disse studier også tar for seg de slaviske folks liturgi og kirkemusikk.

3. Kongressen anser det som en betydningsfull oppgave at de viktigste gregorianske manuskripter som er oppbevart i de forskjellige land blir offentliggjort i vitenskapelig-kritiske utgaver og at studiet av den historiske utvikling av gregoriansk sang i de forskjellige land må bli utdypet og oppmunnet.

4. Hva bruken av gregoriansk sang angår, så bør man på de steder hvor anvendelsen av flerstemmig musikk er fremherskende allikevel la den gregorianske sang få en slik plass at den kan oppfylle en av de oppgaver som rundskrivelsen av 22. november 1903 («Motu proprio» av Pave Pius X) anviser den: å være idealet og mønsteret for all kirkemusikk. Da den rikeste samling av gregorianske sanger finnes i «Proprium Missae», dvs. melodiene til Messens skiftende tekster, burde man især synge disse, og under alle omstendigheter i det minste en del av dem.

5. Siden adskillelsen i Messen mellom Sanctus og Benedictus (forordnet av «Caeremoniale Episcoporum») bare skyldes tekniske krav ved fremførelsen av polyfon musikk, vil kongressen uttrykke ønsket om at hele Sanctus synges før konsekrasjonen i gregorianske Messer.

6. For å bevare den gregorianske sang i dens opprinnelige renhet, burde det ikke tillates at autentiske gregorianske melodier blir brukt til oversatte tekster i liturgien.

7. Da det er en kjensgjerning at den polyfone musikk for Palestrina har frembragt beundringsverdige kirkelige verker, helt overensstemmende med liturgien, foreslår kongressen at slike verker ikke bare forbeholdes kirkekonsserter, men også brukes i gudstjenesten.

8. Når det gjelder kirkekonsserter, vil kongressen uttrykke følgende ønsker:

I. Musikk for orgel, instrumenter eller kor som ikke

passer i liturgien, men som ellers holder et høyt kunstnerisk nivå og har en religiøs mening, bør kunne fremføres i kirkene.

II. For slike fremførelser bør man imidlertid ha den stedlige biskops tillatelse, og på ansøkingen opplyses det både om verkets tittel og de opptredende kunstners navn.

III. Tillatelsen burde bare gis hvis:

- a) programmet er overensstemmende med § 1;
- b) kor og orkester kan plasseres slik i kirken at respekten for det det hellige Sakrament ikke generes;
- c) billetter og programmer ikke selges inne i kirken;
- d) man har grunn til å stole på at ingen av de tilstedeværende vil glemme stedets hellighet.

9. Ifølge St. Pius X.s Motu proprio er det bare tillatt å synge Høymessen på latin (Missa cantata). Når det gjelder ikke-latinske sanger under en Stille Messe (Missa lecta), vil kongressen anbefale følgende:

I samarbeide og forståelse med de institusjoner for liturgisk sang som er godkjent av den Hellige Stol, burde biskopene eller deres dertil delegerte (kommisjon) omhyggelig kontrollere den kunstneriske verdi og de liturgiske forutsetninger til nye komposisjoner på folkesprogene.

10. Den sungne Høymesse om søndagen, en tradisjon som har århundregammel hevd, bør bibeholdes i størst mulig utstrekning. Under ingen omstendigheter bør den regelmessig erstattes av en Stille Messe. Selv i de minste menigheter skulle den, ihvertfall på de store høytidsdager, bli forrettet etter Den romersk-katolske kirkes tradisjonelle form. Denne forskrift gjelder i første rekke land som ligger innenfor vestens kulturkrets.

11. Kongressen mener at det beste middel til dannelsen av blandede kor er å opprette barnekor. Der hvor dette ikke er mulig, må barnestemmene erstattes av kvinnestemmer.

12. I den faste overbevisning om at liturgien og musikken er uadskillelige elementer, og at denne organiske enhet fortjener å komme stadig bedre frem, foreslår kongressen et intimere samarbeid for fremtiden mellom katolske liturgikere og musikkforskere.

13. Kongressen uttrykker sin tilslutning til den tanke som de høyeste kirkelige autoriteter ofte har fremsatt, nemlig den om berettigelsen av en naturlig utvikling av kirkemusikken; og kongressen uttrykker sin takknemlighet over den frihet som komponistene således kan regne med. Så blir det kommisjonenes oppgave å våke over at denne frihet ikke misbrukes.

14. Kongressen fremsetter også ønsket om at den Hellige Stol ved leilighet måtte presisere at i tillegg til den liturgiske undervisning alle troende får, må det gis en spesiell til dem som deltar i kirkekorene. På korprøvene burde den ansvarlige prest få anledning til å gi religiøse og liturgiske forklaringer av de tekster som blir sunget og dermed bidra til medlemmenes åndelige fremgang.

Pater Thoralf Norheim, O.P.

Valfart til Stiklestad

St. Olavsforbundet i Midt-Norge arrangerer også i år valfart til Stiklestad første søndag etter Olsok (31. juli).

Det er vårt håp at så mange som mulig vil benytte ferietiden til et besøk i Trøndelag.

Det vil i år som i fjor bli festspill — «Føre Slaget» — på stevneplassen. Nærmere redegjørelse kommer i neste nr. av St. Olav.

Da således klokken spiller en så stor rolle i Kirkens og samfunnets liv, i alt som rører seg i menneskets hjerte, er det også en naturlighet at de skal ha en særlig vigsel, få et sakralt preg som en helt Guds eiendom. Og som klokken toner til Guds ære, skal også vårt liv være en harmoni etter Guds vilje og tone til Guds ære . . .

ihk.

Katolsk kvinnekongress

i København 27.-29. august 1955

Verdensunionen for katolske kvinneforbund teller 36 millioner kvinner i sine rekker. Spredt over hele verden arbeider alle disse kvinner, hver på sin måte, for Kirkens sak, og for dem alle er det av vital betydning av og til å komme sammen for å utveksle erfaringer, få og gi råd, trøst og oppmuntring. Med visse mellomrom holder Unionen kongresser for å samle så mange som mulig av sine medlemmer. Som naturlig er, blir det imidlertid bare en brøkdel som har anledning til å ta del i disse kongressene.

Unionen har derfor prøvet en ny fremgangsmåte for å komme i bedre kontakt med sine enkelte forbund. I 1956 skal Unionens verdenskongress finne sted i Rom. For å forberede denne har Unionen de siste par år organisert studiedager på forskjellige steder verden over. Disse studiedager og lokale sammenkomster er blitt arrangert med det mål for øye å søke kontakt med et stort antall katolske kvinner, som, for de flestes vedkommende, ikke vil få anledning til å være til stede ved verdenskongressen i Rom.

De lokale studielagene har over alt behandlet det samme emne som skal være hovedtemaet på verdenskon-

gressen, nemlig: «Den kristne kvinnes personlighet», et emne som vår Hellige Får gang på gang har henledet oppmerksomheten på. Ved hjelp av denne nye fremgangsmåte har Unionen oppnådd den store fordel at de aktuelle emner blir behandlet på et konkret grunnlag, avpasset etter de forskjellige lands behov og ønsker. En kongress som ble holdt i Fatima i fjor, samlet kvinner fra Europas latinske land, Frankrike, Spania, Portugal, Italia, Malta. Og nå er turen kommet til de Skandinaviske land og Nord-Europa. Unionens studiedager i København er først og fremst beregnet på skandinaviske og angelsaksiske kvinner. Diskusjonsgrunnlaget vil være det samme emne som det har vært i Fatima og andre steder: «Utformingen av den kristne kvinnes personlighet.»

Unionen håper at så mange som mulig vil prøve å være til stede på denne kongress. Programmet er omfattende og er lagt opp med stor omtanke, foredragene er av største interesse, men forat diskusjoner og studiegrupper skal kunne få et visst omfang, slik at konklusjoner kan slutes, er det av stor betydning at de forskjellige land er godt representert. Programmet har også avsatt rikelig tid til hyggelige samvær, så deltagerne kan lære hinannen å kjenne. En slik kongress gir i vid utstrekning anledning til at erfaringer kan utveksles mellom land som i kultur og livsforhold er knyttet til hverandre, og den vil utdype og styrke vennskskapsforhold mellom verdens katolske kvinner.

Vi ber norske katolske kvinner merke seg dagene 27., 28. og 29. august og prøve å ta del i kongressen. Sproget som blir brukt, er engelsk. Innmeldelse bør skje innen 1. juli. Nærmere opplysninger kan fås ved henvendelse til formannen for Norges Katolske Kvinneforbund, fru Ingrid Straith Solberg, Prinsessealléen 2, Skøyen, Oslo.

Dagny How.

PROGRAM

Lørdag den 27. august:

- Kl. 8.15 Messe ved Mgr. Flandrup.
» 10.00 *Første møte.*
Velkomst ved Mlle du Rostu, Unionens president.
Velkomst ved Danmarks Katolske Kvinneforbunds formann. — Navneopprop.
Foredrag: Verdensunionens historie, ved Mlle du Rostu. Samtale.
» 15.00 *Annet møte.*
Kvinnens aktivitet innen verdensunionen, ved Mlle du Rostu.
Kvinnens nærvær og virke i offisielle organisasjoner ved Mlle Saint-Maurice.
Kvinnens ansvar overfor den offentlige moral.

Søndag den 28. august:

- Kl. 8.00 Messe, selebrert av Hs. Høyærv. biskop Th. Suhr. — Felleskommunion.
» 10.00 *Første foredrag:*
«Den kristne kvinnes personlighet» ved Rev.-Father E. Mitchinson, England.
Studiegrupper:
Kvinnen i tros livet og indre liv (Norge).
Kvinnen i familielivet (Danmark).
Kvinnen i yrkeslivet (Sverige).
» 15.00 Møtet fortsettes.
» 17.00 Andakt.

Mandag den 29. august:

- Kl. 8.15 Messe ved pastor G. M. Nielsen, Danmark.
» 10.00 Fortsettelse av studiegruppene.
» 11.30 Avsluttende møte.
Foredrag: «Maria, forbillede for kvinnene gjennom tidene» ved pastor G. M. Nielsen.
Alminnelig avslutning av Mlle du Rostu.
Resultat, sammendrag av studiegruppens konklusjoner.
Alminnelig avslutning ved Mlle du Rostu.
» 15.00 Utflukt til Helsingør og Fredriksborg Slott.
Andakt i kapellet på Trørød.

UTLANDET:

VATIKANET

Mandag 30. mai mottok paven 1 500 pilegrimer i den første store audiens siden han ble syk i fjor. Samme dag ga han privataudiens for den franske utenriksminister, M. Pinay.

På pavens navnedag den 2. juni, strømmet lykkønskninger inn til Vatikanet fra hele verden. Ved middagstid viste paven seg i vinduet til sitt arbeidsværelse og velsignet folkemengden som hadde samlet seg på Petersplassen.

Orkesterdirigenten Klecki og orkestret «Israel» hos paven.

Pave Pius XII mottok nylig Paul Klecki fra Montreal og alle musikerne i orkestret «Israel» som er på konsertturné i Italia. Dirigenten og musikerne som alle er jøder, tilhører 14 forskjellige nasjonaliteter. De ba om å få spille Beethovens 7. symfoni for paven som et bevis på deres takknemlighet for all den hjelp og bistand Vatikanet ga forfulgte jøder under siste verdenskrig.

Da konserten var slutt, talte Pius XII til musikerne. Han lykkønsket dem med deres kunst og takket dem for den oppmerksomhet de hadde vist ham. Orkesterlederen ga deretter uttrykk for den takknemlighet musikerne følte og meningen med deres besøk i Vatikanet.

ARGENTINA

Barn og gamle mister sine pleiere.

Helsedirektoratet i Buenos Aires har gitt en hel del nonner ordre om å forlate sine poster i barne- og gamleheim. De fleste skal være av utenlandsk opprinnelse, men grunnen til «avskjedigelsene» er nok at siden det er blitt fullstendig atskillelse av Kirke og stat, vil de ikke lenger kunne fortsette å arbeide i statens institusjoner.

Så går det vel der som det har gått andre steder når visse slags regjeringer har ordnet opp: Man har ingen å sette i stedet for dem som blir fordrevet, og så går det verst ut over de mest vergeløse i samfunnet.

BRASIL

Den eukaristiske verdenskongress.

Til kongressen som holdes i juli, er det største antall bestillinger som er kommet inn, fra Argentina. I Argentina har de syke åpnet et bønnens korstog for kongressen.

Ikke mindre enn 20 kardinaler fra alle kanter av verden kommer til kongressen. De skal bo hos brasilianske familier.

DANMARK

Høy utmerkelse til St. Josefssøstrenes provinsialpriorinne.

Da den franske president, M. René Coty, for kort tid siden var i Danmark, ga han uttrykk for den franske stats anerkjennelse av St. Josefssøstrenes snart 100-årige virksomhet i landet ved å utnevne provinsialpriorinnen, moder M. Berchmann, til ridder av æreslegionen.

DE FORENTE STATER

Mange amerikanere gjør korsets tegn.

Italias statsminister Scelba forteller med glede om at det ble bedt bordbønn ved de offisielle middager han deltok i under sitt opphold i De forente stater. Mer bemerkelsesverdig er det at alle gjestene gjorde korsets tegn, også ved en frokost som ble gitt av presidenten. Antagelig er det et tegn på Den katolske kirkes voksende innflytelse i Statene at så mange utenfor den følger dens ritual.

ENGLAND

Billy Graham og hans virksomhet.

Den engelske katolske avisen «Universe» skriver i anledning av et kjempemøte som den amerikanske evangelisten Milly Graham holdt i Glasgow: Om Billy Graham kan det i det minste sies at han gjør masser av ikke-katolikker oppmerksom på Kristus og hans sak i verden. Katolikker kan bare be om at det arbeide han har begynt, en dag må bli fullendt. Han kan være det instrument som fører mange mennesker fremover. Men Kristi vilje kan ikke bli helt oppfylt utenfor den ene Kirke som Han grunnla — for alle mennesker.

FRANKRIKE

Frankrikes utenriksminister til Roma i anledning av Marcellin Champagnats saligkåring.

Frankrikes utenriksminister, M. Pinay, reiste i slutten av mai til Roma hvor han skulle være den offisielle representant for den franske regjering ved seremoniene for Marcellin Champagnats saligkåring i Pisen. Pater Champagnat, som grunnla Marist-brødrene, var prest i Lavalla i Frankrike, som er utenriksminister Pinays valgdistrikt.

Den internasjonale legekommité godkjenner

Lourdes-helbredelse.

Den internasjonale legekommité i Paris som består av både katolske og ikke-katolske medlemmer, og kontrollerer helbredelsene i Lourdes, har erklært at helbredelsen av wienerinnen

Edeltraud Fulda er «medisinsk uforklarlig». Hun fikk igjen sunnheten i Lourdes sommeren 1950. Den internasjonale legekommité har i årene etterpå undersøkt inngående diagnoser og fakta, og har først nå truffet sin avgjørelse.

ISLAND

Den katolske kirke blir mer kjent.

Den katolsk-kristne religion ble innført på Island i 931, hovedsakelig ved norske misjonærer. I år 1000 ble den erklært for statsreligion. Vel 100 år senere var det opprettet til bispedømmer der, og det var et anelig antall klostre og abbedier. Reformasjonen kom til landet i 1544 med Christian II av Danmark, og i 300 år fremover var den katolske religion forbudt. I 1874 fikk landet religionsfrihet igjen.

Av Islands 145 000 innbyggere er det for tiden bare 450 katolikker. Det apostoliske vikariat har opprettet stasjoner i Reykjavik og i tre andre byer. I Reykjavik må Kristus-Konge kirken nå utvides, da den bare har plass til 300.

Den apostoliske vikar, mgr. Gunnarson, som medarbeider 6 prester, hvorav 2 islandske. I Reykjavik har St. Josefs-søstre fra Chambery et hospital og en skole. Det er også karmelitternonner og fransiskanerinner i landet.

I årene etter siste verdenskrig har isendingene reist meget mer enn før og kommet i kontakt med Kirken på kontinentet. Men det er først og fremst takket være religionsfriheten og en tolerant atmosfære i landet at Den katolske kirke etter hvert blir mer og mer kjent der.

ITALIA

«Religiøs» turisttrafikk.

En romersk journalist skriver i sin avis at mens kirkene i Roma var fulle av pilegrimer, holdt en kjent romersk prest en preken til dem og sa: «Alteret er ingen tribune og våre kirker er ikke museer. Mens dere ser og forbauses og nyder bygges det videre på tilintetgjørende atomiske instrumenter...» Journalisten hadde ikke inntrykk av at mange av de fotograferende, nysgjerrige og ofte svært elegante pilegrimer begrep noe av denne advarsel. Prestens preken om den «religiøse turisttrafikk» endte med spørsmålet: «Petersplassen er blitt forandret til en kjempemessig park. Tidligere gikk pilegrimene til fots i ukevis for å kunne be på de hellige steder. Nå spør en seg i Roma: Hvordan kan det tillates at dusinvis av busser og hundrevis av biler fra alle Europas hjørner setter sin menneskefrakt umiddelbart foran trappetrinnene til Peterskirken? Forlanger en virkelig for meget av disse pilegrimer som reiser på bløte puter, hvis en ba dem om å gå de siste hundre skritt til fots?»

POLEN

Kampen mot den katolske presse.

Det katolske teologiske tidsskrift, «Polonia Sacra», er nå overtatt av de såkalte fremskrittssvennlige katolikker. I lengere tid hadde det vært utsatt for angrep og blitt beskyldt for å leve «utenfor virkeligheten og sabotere den opplyste og fremskrittssvennlige katolisisme».

Da det teologiske fakultet ved universitetet i Krakau ble oppløst, beslagla øyeblikkelig de katolikker som er tilhengere av det nåværende styre ovennevnte tidsskrift. Nå er det det offisielle organ for det teologiske fakultet i Bielany som domineres av kommunistene.

TUNIS

Erkebiskopen av Kartago, mgr. Perrin, om tilstanden i landet.

I begynnelsen av mai sendte overhodet for Den katolske kirke i Tunis ut et hyrdebrev i anledning av den skjebnesvangre tiden som landet nå gjennomlever. Mgr. Perrin sier bl. a. at mange føler seg uhyre engstelige med hensyn til fremtiden og ikke vet hva de skal gjøre eller hva deres

OSLO

Wittusen & Jensen a.s

Trykkeri — Kontorrekvisita — Systemer

a.s Røelegg

Tlf: 42 41 75 — 42 41 56

Hausmansgt. 16, Oslo

Utfører nyanlegg, omlegninger og reparasjoner

plikt er. Andre igjen retter seg uten vanskelighet etter de nye forhold som skal sikre et bedre samarbeide og en større forståelse mellom alle parter.

Det er bare normalt, sier erkebiskopen videre, at det er forskjellige reaksjoner på det politiske plan, og hver enkelts frihet må respekteres. Dere må kunne fremkomme med deres betenkeligheter og ønsker til autoritetene og utfolde den nødvendige aktivitet for å fremme deres mål, når det skjer innen rammen av det lovlige. Men for enhver kristen gjelder dette: Å sikre det felles beste samtidig med respekten for den menneskelige persons rettigheter. Hvor viktig denne kampen enn må synes, så kan den ikke føres med hvile som helst midler. For vi må alltid være rettferdige. La oss unngå alle voldsomheter, også når det gjelder ordets bruk. Selv om det råder uenighet, så vis rettferdighet og barmhjertighet mot hverandre.

Og til slutt: Dere kjenner bedre enn meg til den kolossale økonomiske og sosiale oppgaven som må løses i dette landet til beste for alle, og særlig for de dårligst stilte. Fortsett modig og utholdende det verk som alt er begynt.

TYSKLAND

Biskop Suhr i Lübeck.

Biskopen av København, Th. Suhr, selebrerte pinsemandag det første messeoffer i minnekrypten for tre Lübecker-martyrprester som ble henrettet av nazistene.

Biskop Suhr holdt en kort tale og avsluttet med å si at han trodde minnekrypten under Jesu Hjerter kirke i Lübeck i fremtiden ville bli et mål for katolsk ungdom fra hele Norden.

Dr. Dibelius — mannen som jernteppet ikke eksisterer for.

Dr. Dibelius, biskop for den evangeliske kirke i Berlin, fylte 75 år den 15. mai i år. En lang rekke kjente menn og kvinner på det religiøse og politiske område, bl. a. forbundskansler Adenauer, sendte i den anledning sine ønsker til den uforferdede og dyktige kirkeleder.

Dr. Dibelius har vært biskop av Berlin-Brandenburg siden 1945, president for de tyske evangeliske kirker siden 1949, og står i spissen for 41 millioner tyskere, hvorav 17 millioner befinner seg i Østsonen. I sjelden grad forstår han å forene

<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; display: inline-block;"> <p><i>Kjøp hos disse Halden-firmaer</i></p> </div>		<p><i>Karl Knap</i> A/S Tlf. 2710 Bygningsartikler — Rør og Maskinforretning Linoleum — Vaskemaskiner — Kjølenskap</p>	
<p>Fredrikshalds Meieriblag HALDEN</p>	<p>Oskar Andersen Fisk — Delikatesseforretning Inneh. Karl Storm Andersen Tlf. 1155 — Privat 1159</p>	<p>A/S CARL GIMLES EFTERFØLGER Glassmagasinet i Storgaten Tlf. 1985</p>	
<p>Gunnar Setterquist Elektrisk forretning. Aut. installatør og radioforhandler Tlf. 1981 og 1733 — Storgt. 1</p>		<p>OSCAR GRENAGER Farvehandel Tlf. 1276</p>	
<p>SIGURD GRØNNERN Manufaktur og utstyr Tlf. 2746</p>	<p>CLAUS LARSEN JR. Jernvarer & Sportsartikler Halden</p>	<p>FRIDTJOF NIELSEN Kjøtt- og pølsevareforretning Tlf. Forr. 1094 — Privat 1282 Etbl. 1890</p>	
<p>SKO Hansen & Børresen A/S Halden</p>	<p>CENTRAL PENSJON er stedet Tlf. 1395</p>	<p>H.A.H.'s VAREHUS har det store utvalg</p>	
<p>OTTO ANONSEN Blikkenslager Tlf 3439 - 3198</p>	<p>ØSTFOLD SNEKKERIFABRIKK Dører — Vinduer — Trapper Tlf. 1630</p>	<p>P. Larsens BEGRAVELSESBYRÅ Vaterlandsgt. 3 HALDEN</p>	
<p>E. Sem a/s Bøker — Papir — Trykksaker</p>		<p>ARTHUR SKOGH Byggmester Nybygging og Reparasjoner Tlf. 3135</p>	

en uforsonlig fast og ærlig holdning med klokskap og diplomatisk dyktighet, og er en av de få som har greidd å løfte jernteppet og komme på talefot med såvel statsmennene i Forbundsrepublikken som med lederne i Sovjetsonen.

Alle vet allikevel hvor energisk han kjemper mot den marxistiske gudløshet. Nå i år har han, med all sin innflytelse og kraft, kastet seg ut i opposisjonen mot «Jugendweihe» — denne gudløse «konsekrasjon» av ungdommen som de kommunistiske organisasjoner har forsøkt å påtvinge alle unge i Øst-Tyskland. Men den oppriktighet, pliktfølelse og autoritet som stråler ut fra ham, gjør at hans motstandere respekterer og akter ham. Under Hitlerstyret var han også å finne i fremste rekke i motstandsbevegelsen. Så tidlig som i 1925 uttalte han: «Landegrensene er ikke de samme som kirkenes.» Han visste vel ikke dengang hvilke prøvelser han skulle bli utsatt for.

I den økumeniske bevegelsen, «Una Sancta», som omfatter tyske katolikker og protestanter, er dr. Dibelius formann for de 12 teologer i det protestantiske råd, mens mgr. Jaeger, erkebiskop av Paderborn, er formann i de 12 katolske teo-

logers råd. Da katolikkene hadde sin «Katholikentag» i Berlin, bodde kardinal Wendel, erkebiskop av München, hos dr. Dibelius.

Det forhindrer ikke at hans holdning på troens område er mindre steil enn på det politiske område. Han holder uforsonlig fast på det han mener er sannheten. Således protesterte han i fjor mot at Tyskland ble konsektrert til Maria, en beslutning som ble fattet på «Katholikentag» i Fulda. De tyske katolske aviser skriver om ham at han «ser på Den katolske kirkes eksistens og aksjon med øyne som ikke blendes av noe som helst historisk nag.» Og ærlighet og oppriktighet er vel absolutt uunnværlig for enhver sann økumenisk bevegelse?

På det politiske område, ser tyskerne opp til denne lutheriske biskop fordi han er en av dem som best symboliserer deres oppdelte lands gjenforening. På dette område får han også bruk for alle sine egenskaper. Han synes å være en av de krefter som det enda ustabile Tyskland kan regne med når det vil forsøke å finne veien frem til en sann fred og frihet.

<p><i>Kjente firmaer</i></p>	<p>Brødr. Syversen BENSIN & OLJE CO. Fredrikstad Tlf. 5920 Tønsberg » 12371</p>		<p><i>i Fredrikstad</i></p>
<p>Sko BJARNE AARUM Fredrikstad</p>	<p>ETABL. 1869 ALT I GLASS, PORSELEN OG STENTØY</p>	<p>C. HANSSENS TRYKKERI OG BOKBINDERI Fredrikstad</p>	
<p>«GLOMMEN» og «FRESKO» Skofabrikker S. Galtung Sætvedt, Fredrikstad</p>	<p><i>Fredrikstad Glassmagasin</i> Tlf. 1662 - 2062</p>	<p>FREDRIKSTAD BYGNINGS- ARTIKKELFORRETNING Byggevarer - Jernvarer Malerverer</p>	
<p>AUGUST HANSEN Murmester & Entreprenørforretning Telefon 1359</p>	<p>BJØRNULF-FOTO-KINO Alt i foto. Utleie av kulturfilm og filmapparater. Tlf. 1921</p>	<p>FREDRIKSTAD MEIERI</p>	
<p>O. Henriksens Sønner Aut. Rørleggere og Rørhandel Etabl. 1904 FREDRIKSTAD Tlf. 22 85 - 22 86</p>		<p>BRYNILDSENS FABRIKKER Drops og Mineralvann</p>	
<p>S. Larsen & Co. Møbelforretning Nygårdsgaten - Fredrikstad</p>		<p>FREDRIKSTAD BLIK- & METALVAREFABRIK Andresen & Müller</p>	
<p>Østlandsk ELEKTRISK 1/2 — Lys - kraft - varme - kjøling Radio</p>	<p>KLEMET JOHANSEN Fredrikstad Begravelsesbyrå Bakgaten 10 - Tlf. 3062</p> <p>Mek Verksted - Blikkemballasje og metallvarer av enhver slags - Jernfat i alle størrelser og for et- hvert øyemed - Isenkramartikler - Elektrisk og Autogensveisning - Stanseartikler.</p>		

KJENTE
BERGENSFIRMAER

J. Lie's Fiskematforretning

Telefon 19 128
Markens Tverrgate 9

STRØMPER

Peter M.
KOLDERUP
Strandgaten 60
Glass - Porselen - Stentøy

FOTOGRAFISKE ARTIKLER — KINO OG LYSAILLEDUTSTYR

A/s. Wernøe & Gulbrandsen

KODAKFILM - KINOMASKINER - RØNTGENFILM

$\frac{1}{8}$ Kr. Madsens Bok- og Papirhandel

BERGEN

Bryggen 5 - Leppen - Telefon 11 48 2

Se vårt
utvalg i
rammer

Didr. Andersen & Søn A/s
Telgr.: Glas BERGEN Tel.: 15090

Jakob L. Berstad
KONTORUTSTYR
BERGEN - OSLO

$\frac{1}{8}$ GRINDHEIM
Byggmesterforretning
Telefon 98 24 4

*Gode
kjøtt og pølsevarer
fra
J. Aug. Bye & Ørdahl's*

T. Beyer
BOK-OG PAPIRHANDEL AKSJESELSKAP

Strandgt. 4 - Telefon 15020 - Bergen

FLYGEL - PIANO - ORGEL-FABRIKK

Jacob Knudsen

ALT I TOALETTARTIKLER finner De i stort utvalg hos

Nygårdsgt. 1 a
(Symra)

Margot Foss a/s

Telefon 15639

Manufakturvarer - Sengeutstyr

SVERRE W. MONSEN
Bergen

EGON JOHANNESSEN & CO. A/S

Poteter - Grønnsaker - Frukt
Engros
Rikstelefon 16 809
Postboks 315 - BERGEN

L. W. TORNØE $\frac{1}{8}$

Papirhandel
BERGEN

**All slags
skadeforsikring**

ERLING KRAGE A/S

PRYD- OG BRUKSKUNST

Bergen
Telefon central 14 110 Telegramadresse: «Kjell»

Eches Tøndermandels
Bergen
NYGARDSGT. 4

Sølv for
alle
anledninger

Theodor Olsens Efff.
JUVELER SMÅSTRANDGT 4
Bergen

OSLO

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRA

Ullevålsv. 1 - Oslo

Tlf. 33 23 34 - 33 22 46

Privat 41 64 78 - 69 43 72

Melitta

KAFFETRAKTER
og ekstra fin snusmalt
kaffe gir

BEDRE KAFFE
DRØYERE KAFFE

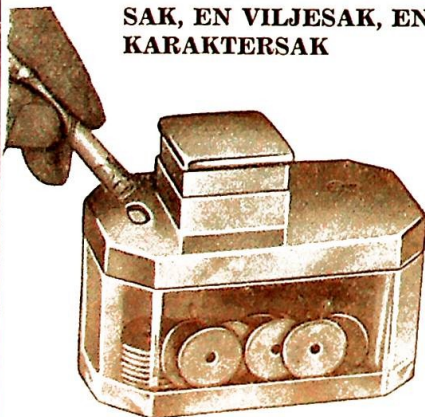
NORENBERG & CO. A.S

— Margarinfabrikk —

OSLO

Leverandør av den bekjente
«NOCO» margarin

**Å SPARE ER EN VANE-
SAK, EN VILJESAK, EN
KARAKTERSAK**

« K L A R »

Fåes i banker over hele landet

OBS!
Ved
adresseforandringer,
vennligst oppgi
den tidligere
adresse!

All slags forsikring

ANTH. B NILSEN & CO's

ASSURANCEBUREAU A/S

Rådhusgaten 27, Oslo.

Telefon 41 01 10.

MICHAEL BERG

Autorisert installatør

Theresegt. 26, Oslo
Telefon 60 24 05

ERLING MOE

god-fisk

G. GALLIGANI

PRYD- OG BRUKSKUNST

OSLO

E. Sunde & Co. Ltd.

Alt i rørbransjen

Oslo

ØKONOM Centralopvarming

Inneh.: Trygve A. Engh

Tlf. 42 51 33 - Oslo

Varme — Ventilasjon — Damp

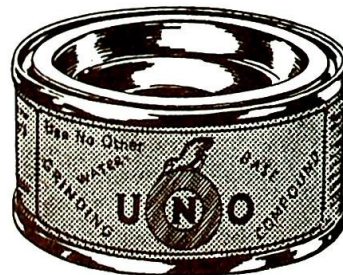
Varmtvann — Olje — Stoker

Fyring — Kjelerep. — Ettersyn

WISBECH

Majorstua - Oslo

MASKIN- OG ELEKTROTEKNISKE
FABRIKKER

**Beste
og hurtigste
slippemiddel
for lager og
ventiler**

JOHAN OLSEN & SØNNER

Murmester & Entreprenørforretning

Etablert 1896

Kongensgate 17, Oslo

Telefon 42 99 90